

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 7

September 1975

11. årgang

Jesus kommer igjen

(Matt. kap. 24 og 25).

— Av Ole Brandal

Det står at Jesu disipler kommer til ham i enerom og spør: Når skal dette skje, og hva er tegnet på ditt komme?

Jesus taler i Matt. 24 om Jerusalems ødeleggelse, om sin gjenkomst og om den ytterste dag. Han vil legge denne sannhet på vårt hjerte at han kommer igjen. Og på disiplenes spørsmål om tegnet for hans komme, tar Jesus til å skildre hvorledes det skal være i den siste tid, hvorledes det skal være i verden like før hans komme. Og her kan vi ha grunn til å minnes at Jesus bebreider dem at himmeltegnene vet de å dømme om, men tidstegnene vet de ikke å tyde. Også for oss er det om å gjøre at vi ikke går gjennem verden i blinde, for tiden er kommet så langt at vi har større grunn til å vente Jesus igjen enn de hadde. Jesus kommer igjen!

Hvorledes skal det så være i verden når Jesus kommer igjen? For å nevne noen få ting, så sier Jesus at det skal være krig, det skal være rykter om krig, det skal være trenngsel og vanskeligheter. Men vi ser også at vidnesbyrdet skal være dobbelt, for Jesus sier at folk skal si at det er fred og ingen fare. Nå har vi gode utsikter, det lønner seg å spare penger i banken, det lønner seg å sikre sin fremtid, for fremtiden er lys. Jesus sier at han kommer en tid da ingen venter ham.

Et annet tegn Jesus nevner, er at hedningene sine tider i Jerusalem skal være slutt. Og

de er antagelig slutt nå, de er i alle fall slutt idag, og i min enfoldighet tror jeg at Israels folk skal få eie Jerusalem fra denne dag. Verner, da kommer Jesus snart igjen. Herren kommer, Herren kommer, er du rede nu? - Tenk om han kommer i natt!

Vi frykter krig, vi frykter ulykker, og vi frykter for dagen i morgen, men vi har større grunn til å frykte at Herren kommer uventet på oss. Snart kommer han som komme skal og han skal ikke dryge, sier Guds ord. Da er spørsmålet for oss som sitter her for Guds åsyn: *Er du rede?*

Men i Matt. 25 taler ikke Jesus om hvorledes det skal være i *himmelriket*. Da må vi spørre hva Jesus tenker på med himmelriket. Himmelriket er de som vil til himmelen, de som har sagt «farvel du brede strede, du ser meg aldri mer». Det er dem som har sagt fra seg denne verden, og er gått ut for å møte Jesus, for de vil til himmelen. Og så forteller Jesus hvorledes det skal være blant dem når han kommer igjen.

Da skal himlenes rike være å ligne med ti jomfruer.

Hvorledes skal det da være? Jesus sier at da skal *alle sovne*. Det kan være at du synes Jesus tar munnen for full, når han skjærer alle over en kam, og sier at da det drydde ble de *alle* trette og sovne — *alle* står der,

Det som er det uhyggelige med søvnen er at den som sover vet ikke om at han sover. Når jeg taler om dette, da må jeg tenke på meg selv som har vanskelig for å sove. Av og til er det som det rykker i-kroppen, da sier jeg til meg selv at nå sov jeg. Jeg visste ikke at jegsov før jeg våknet, og slik er det også med den åndelige søvn. Det er derfor Jesus roper ut Våk derfor! For dere vet ikke dag eller time.

For den som sover er det slik at sansene sløves, han ser ikke og hører ikke, han smaker ikke og alt er like godt. Og nå vil jeg spørre deg og meg her for Guds åsyn: Er det lenge siden du gråt over din synd for Guds åsyn? Er det lenge siden du måtte slå deg for ditt bryst og si: «Akk jeg er en synder stor, det er all min navneære»? Er det lenge siden at Gud kom til deg og åpnet skriften for ditt hjerte, og vederkveget din sjel, slik at det begynte å synge her inne i barmen «O at jeg kunne deg Jesus prise, som jeg av hjertet så gjerne vil?» Du velsignede Jesus!

Eller er det bare slik at du leser din Bibel, holder din morgenandakt og kveldsandakt, der er ingen ting som biter, ingenting som gleder, ingen fryd. Du bare driver på med dette av gammel vane. Min venn, det kan hende du sover. Da vil jeg si deg at det er farlig å sove, åndelig talt, for om Herren ikke får vække deg, tukte og trøste deg, kan du ende i den evige død borte fra Guds åsyn. Hører du det?

Men Jesus sier ikke bare at alle sovnet, men også at halvparten av dem hadde ikke liv i Gud, de var ikke frelst. De var med i kristenflokk, bekjente den gode bekjennelse, men de var ikke frelst, ikke født av Gud. Er ikke dette svært?

Men dette er Jesu ord, og det er Jesu bilde av den siste tid. Er vi kommet inn i denne tid, da er dette bilde sant om oss. Vi kan bare tenke på vår egen misjon. Vi var ikke så stor flokken da vi tok til oppå på Holstane, men i dag er vi så mange at det er et

problem å finne hus til alt folket. Jeg må spørre hvor kommer denne tilveksten fra? Har vi hørt barneskrik? Har den Hellige Ånd falt over våre forsamlinger? Vi må vel si at det har vært smått med det, men flokken øker. Hvor kommer de fra? Ja, for en stor del så er det barna våre, og det er godt at de blir med oss. Men du, her ligger en stor fare, at de blir med inn i forsamlingen og inn i misjonen, uten at de blir frelst. De likner disse dårlige jomfruene på alle vis, og de er ikke frelst, sier Jesus. Jesus sier at her ligger den store fare i den siste tid, at halvparten av dem som vil til himmelen og er med i himmelriket, den troende forsamlingen på jorden, de er ikke frelst og blir igjen utenfor. Hører du dette, du som er her for Guds åsyn? Dette er et ord til oss som er her.

Hva var det som var galt med dem som ikke kom inn i himmelen? Var det det at de ikke ville? Nei, langt derfra, de ville til himmelen, og de hadde alle sagt «farvel du brede strede, du ser meg aldri mer». Og sett utenfra, var og er de så like at intet tyder på at noe er galt, men likevel sier Jesus at det er galt og at de ikke kommer inn i himmelen. Hva kan så det være?

Jesus sier at *de hadde ikke fått den Hellige Ånd*. De hadde ikke olje på karet ved siden av lampene. Det var det eneste som manglet. Eller sagt med litt andre ord: *De kjente ikke Jesus!* Det vil si at de hadde ikke det det personlige kjennskapet til Jesus, hjertets kjennskap, slik at de kunne stå frem og vitne om en frelses de har møtt og som har satt dem i frihet. Dette manglet de, elles var alt det andre i orden.

Det disse fem dårlige hadde, det er det Guds ord kaller for kunnskap. Men Skriften sier at kunnskapen blåser opp, bare hjertets kjennskap til Jesus åpner himmelparten for oss. Kjenner du han?

Hva er så forskjellen på kunnskap og kjennskap? Forskjellen ligger ikke i innholdet, for de kan være akkurat like i sitt innhold

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde opp med friviljuge gåver Red. Amund Lid, tlf. 75, Norheimsund og post 5600 Norheimsund

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, 5400 Stord. Postgiro: 42887, Stord Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppsæting, adresseforandring og gårer til bladet.

Norsk Lutherisk Lekmannsmisjon :

Formann: Sigmund Hjorthaug
Kløverveien 32D, 4300 Sandnes

Kass.: Sverre Bøhn. Postgiro 68213
Bankgiro : Vikøy Sparebank
3530.07.09492
5601 Norheimsund

— Bibelens innhold. Så den som har bare kunnskap og den som har kjennskap, de kan snakke likt, orda kan være de samme. Forskjellen ligger i det at du som har kunnskap har lest, du har hørt andre, den tilhører intellektet — hodet. Kjennskapet det hører hjertet til, for med hjertet tror man til rettferdighet, sier Skriften. Den grunner seg ikke bare på at du har lest og hørt, men på noe som Skriften kaller *erfaring*. Derfor forteller lignelsen at de fem dårlige hadde levd på lån, La oss få låne litt olje av dere !

Her er det at jeg er så redd, kjære venner, at barna våre låner av oss. Låner hvorledes de skal vitne, hvorledes de skal be, hvorledes de skal føre seg i Guds hus. Så står de frem og vitner med våre ord, ber med våre ord, men det ligger ingen erfaring bak, det ligger intet kjennskap bak ordene, det er bare noe som er tillært. Her er faren. Jeg kjenner dere ikke, sa Jesus.

De som blir med når Jesus kommer igjen, det er de som kjenner Jesus og er kjent av Jesus, og ingen annen. Å nei, å nei, venner,

det er svært å tenke på en evighet i fortapelsen uten Jesus, uten unnskyldning.

Men idag er nådens tid, idag er Gud å finne. Det er godt at det heter idag.

Men hvorledes skal da og jeg lære Jesus å kjenne?

Det er livets viktigste spørsmål. «Min Jesus er jeg en av dem, vil du meg kalle din, står jeg for deg som hine fem med lys i lampen min?» Er dette av interesse for deg? Eller er du likegyldig? Det sier ikke så lite det.

Skal vi lære Jesus å kjenne, da må vi gå til Ordet — i Bibelen. «Her en kilde rinner, salig hvo den finner.» Jesus bor i denne velsignede boken, og ved dette ordet stiger han frem og åpenbarer seg for ditt hjerte.

Men nå vet vi at det går an ved denne bok å bli forkynner, prest, ja, dr. i teologi, men uten å være frelst. Det blir bare kunnskap, lagra i øverste etasje, men med et ugjenfødt hjerte som er fremmed for livet i Gud. Det er livets erfaring og tale.

Men andre gikk inn i den samme bok, men for dem ble det ikke bare kunnskap, men det førte til virkelig kjennskap til Jesus, så det fløt over i vidnesbyrd om Jesus. Er ikke dette rart? To ved den samme kilde, en drar opp kunnskap, og en annen livets vann. Jeg har spurt meg selv Hvorledes kan dette gå til?

Da har jeg funnet et svar i Matt. 7, 24: Den som hører disse mine ord og gjør etter dem, han blir lik en forstandig mann — en klok mann, en klok jomfru. En forstandig mann går ikke til Ordet bare for å lese og lære, men for å leve etter Guds ord. Han går til Ordet med den innstilling at han vil bøye seg for ordet når det taler om synd, og for å realisere og sette ut i livet det Ordet sier vi skal gjøre.

Her tror jeg vi rører ved hemmeligheten. Det er min erfaring at når jeg gikk til Ordet med denne innstilling, da ble jeg en fortapt synder som hadde behov for en frelser. Denne erfari-

Jesus er alltid den samme

Av Øyvind Andersen

Jesus Kristus er igår og idag den samme, ja til evig tid. (Hebr. 13, 8).

Nå nærmer vi oss slutten av dette år, det minner oss om at alt er så omskiftelig i denne verden. Sånn sier vi i hvertfall, og det er meget sant i det. Saken er at vi kan ikke stole på noen ting i denne verden. Vi kan ikke stole på oss selv, den som stoler på seg selv blir ofte narret av seg selv. Du kan ikke riktig stole på andre heller, selv om Herren sender en og annen i vår vei som takket være at de tror på Jesus er tilforlatelige og til å stole på. Men mennesker i sin alminnelighet, de er ikke mye å rekne med. Menneskenes løfter svikter, og det gjelder ikke minst politikkernes løfter. Det er som om det ikke blir noe igjen av løfter, av gode forsett, av det vi kan ønske oss, det vi gjerne ville se, det vi kunne ha så inderlig god bruk for i dette liv, det er som det svinner bort og du har ikke noe holdepunkt noe sted. Vår tid er igrunnen karakterisert ved en alminnelig opplosning på alle områder.

Og likevel er der noe som er det samme, også sett fra et rent menneskelig synspunkt
Min syndige natur er alltid den samme. Jeg kan ikke vente meg noe mer godt av meg selv i året som kommer, enn jeg kunne vente i året som gikk. Også dette årstall er det det samme med alle min egode forsett, tidligere er det ikke blitt noe av dem, det kommer til å bli det samme også ved dette årsskifte.

ing førte meg til evangeliet om ham som er kommet for å søke de fortapte for å frelse dem.

Hør Ordet, og gjør etter ordet, og du vil lære Jesus å kjenne !

Avskrift fra lydband ved A.L.

Vi fatter gode forsetter ved nyttår, jeg vet ikke hvorfor man gjør det da mer enn ellers, men det er vel dette at man har trang til å markere en ny begynnelse. Men vi vet det på forhånd, de blir ikke noe av det, det er det samme hvert år det.

Jeg kunne nevne meget annet med det samme. Vi er utsatt for sykdom, for usikkerhet på alle områder, vi er utsatt for den opplosning som jeg nettopp nevnte. Det er det samme. Da er det godt å få møte et ord som det jeg leste. Det er en som alltid er den samme, fra evighet av, Jesus Kristus. Han er igår og idag den samme, ja til evig tid.

Ja, hvordan er han da? Med en evig kjærlighet har jeg elsket deg, sier han, derfor har jeg latt min miskunnhet mot deg vare ved. Jeg vil ingenlunde slippe deg, jeg vil ingenlunde forlate deg, sier han. Dette sa han i tiden som gikk, han er den samme idag, han er den samme i det nye året, han blir det til evig tid. Kom til meg, alle dere som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile. Slik var han, slik er han, slik kommer han til å bli. Jeg kunne nevne mange ting.

Det som er det store med Jesus, er at alt det som svikter med oss, det står fast i ham, alt det vi ikke kan stole på og ikke finner i oss, det kan vi stole på og det finner vi i ham. Han er den troverdige fra evighet av, han sier: «Jeg har all makt i himmel og på jord». Det har han hatt, det har han fremdeles, det kommer han alltid til å ha. Og han som sier at han har all makt i himmel og på jord, sier til dem som tror på ham og regner med ham, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende. Det kommer ikke noen dag, ikke noen situasjon, hvor Jesus ikke er med dem som tror på ham, og spesielt når de er i hans gjerning.

Ja, hva sier du til dette? Jesus Kristus er igår og idag den samme, ja til evig tid. Likesom Jesus tok imot deg før, tar han imot deg idag, og kommer til å ta imot deg i tiden som kommer, for han er den samme. Jeg vet ikke hvordan jeg skal få sagt det, men det er det største evangelium dette at Jesus Kristus er den samme igår og idag og blir det til evig tid.

Men det er et stort alvor i dette ordet. Det viste seg før at de som forkastet ham gikk fortapt, de som ikke ville motta ham, de ble ikke frelst, det har gått galt før med alle mennesker som ikke ville ta imot den frelse Gud har gitt. Slik var det, slik er det, slik kommer det også til å bli i året som kommer. Du kan ikke avvise Jesus, og ha noe håp, du kan ikke motstå evangeliet og forkaste det, og enda håpe på at det skal gå deg godt. Der er det også det samme, og Jesus Kristus er igår og idag den samme, og blir det til evig tid.

Derfor, du som ikke er en kristen, trøst deg ikke til at det skal gå deg godt til slutt, hvis du ikke vender om og lar deg frelse. Vend du deg til ham som har tatt imot synderne før, og gjør det fremdeles.

Jesus sa om seg selv, da han gikk her på jorden. Menneskesønnen er kommet, ikke for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv til løsepenger i stedenfor de mange. Det gjelder hver dag, i all tid fremover. Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som er fortapt. Ja, slik var han, og slik er han, hør det du, og slik kommer han til å bli.

En ting er sikkert, da Jesus var her på jorden oppsøkte han dem som hadde det ondt, dem som det var galt med, han oppsøkte dem som hadde forspilt sitt liv og var misslykket. De friske har ikke bruk for lege, men de som hadde det ondt, sa han. Slik var han, ja slik er han. Jesus hadde et særlig hjerte for dem som hadde forspilt sitt liv. Du som hører dette, kanskje du har forspilt ditt liv, da er Jesus den samme idag, han er den rette for deg, vend deg til ham. Vil han ta imot meg?

spør du. Han sa da han var her på jorden, at den som kommer til meg, vil jeg ingenlunde støte ut. Slik var han, og slik er han, og slik kommer han til å bli i all evighet. Jesus tar imot dem som kommer til ham med sin synd, han tar imot hvert menneske som kommer akkurat slik som han er, uten å undskyldse seg og uten å bortforklare noe som helst av sannheten. Se på ham du.

Og du som har kommet til Jesus, du som tror på ham, hitntil har Herren hjulpet, står det. Ja slik var han, slik er, han hjelper også heretter, slik kommer han til å bli. Hva sier du til dette?

Vi får lov til å gå inn i et nytt år i tillit til ham, som igår og idag er den samme, og blir det til evig tid. Han har omsorg for oss, han har tatt på seg å føre alle dem som omvender seg til ham frem til målet i det fullkomne Guds rike. Det kommer en dag da Guds fullkomne rike skal opprettes, der hvor rettferdighet bor, der skal alle uten unntak få være med som har trodd på Jesus som sin frelser. Der er ikke satt noen betingelse utover det at de tar sin tilflukt til ham.

Så vil vi i Jesu navn gå inn i det nye året i tillit til ham, som igår og idag er den samme, og blir det til evig tid. Amen.

Avskrive etter lydband frå Den Luth. Timen i Norea Radio, med løyve frå Andersen og Norea.

Bøkene i himmelen. IV.

Av Gudmund Hjorthaug

I dag vil vi ta frem litt om hva Ordet sier om den boka som vel er hovedboka i Himmelten

Livets bok

Vi leser om den m.a. i Åpenb. 13, 8 : — «og alle som bor på jorden skal tilbe dyret,

hver den som ikke før verdens grunnvoll ble lagt, har fått sit navn innskrevet i livets bok hos lammet!» Videre står det i Ápb. 20, 15: «og — dersom noen ikke fantes oppskrevet i livets bok, så ble han kastet i ildsjøen». Og til sist står det i Luk. 15, 20: «— men gled dere over at deres navn er oppskrevet i Himmelten».

Vi nevnte sist at «kvitteringsboka» — det kvitterte frihetsbrevet i Himmelten, egentlig var Jesus selv med sine naglemerker og sår. Her sies det at også livets bok er «hos lammet som er slaktet». Lammet er jo her og et billed-uttrykk for Jesus som vår forsoner og stedfortreder i Himmelten, og de som er innskrevet i livets bok, de er også innskrevet hos ham. Disse har han visst skrevet opp i sitt eget hjerte, for dette er noen som står i en absolutt særstilling hos Gud. Visst elsker han alle mennesker med en evig kjærlighet, elsker slik at han kjøpte oss til Gud ved sitt blod. Men her er likevel noen som han elsker på en særskilt måte, og kaller for sitt folk. Det er disse er han taler om når han sier at mange er kalte men få utvalte. (Matt. 22, 14). Det er også disse han kaller sine får, som han finner i ørkenen, bærer hjem på sine armer, og gler seg mer over dem enn de andre (Luk. 15). «Mine får hører min røst — jeg kjenner dem og de følger meg. Jeg gir dem evig liv — ingen skal rive dem ut av min hånd» (Johs. 10, 27-28). De skal bli bevart gjennem alle vansker og prøvelser — ja, ennå under den siste forferdelige trengsel under Antikrists verdensherredømme skal Jesus bevare dem han har oppskrevet i livets bok. Det viktigste av alt er å ha navnet i livets bok.

Når den endelige dom kommer

På den dag skal Jesus i all sin himmelske herlighet sette seg på den store hvite trone for å dømme levende og døde. Da skal han bruke sin allmakt for å dra alle mennesker

frem for sitt åsyn — også du og jeg skal frem. Da skal han dømme en rettferdig og evigvarende dom. Om enn vi ikke forstår alt det som da skjer, så vet vi i følge Skriften at han som dømmer er sannheten, rettferdigheten og kjærligheten i en person. Da tar han bøkene frem. Rekneskapsboka som vitner om våre gjerninger, våre synder og forbrytelser og gjeld, og kvitteringsboka som vitner om at syndene er sonet og gjelden betalt for alle synder til alle tider. Også livets bok, som er og blir den avgjørende hovedbok i dommens time. Alle dem som har sine navn skrevet der, dem kjenner han ved som sine. Dem frikjenner han for all skyld og dom, dem gir han barnekår og arv i sitt evige herlighetsrike, tilregner og tildekker dem med sin egen rettferdighet og herlighet.

Men «om navnet ikke finnes oppskrevet i livets bok, så blir han kastet i ildsjøen». Forferdelige ord og en forferdelig sannhet! — Hvorfor går det slik? Ikke fordi de er verre syndere enn andre. Nei, ene og alene for at de ikke har nådd frem til en levende tro på Jesus, *eier ham og kjenner av ham*. (1. Johs. 5, 11-13). Slik går det med alle som var likegyldige for hans frelsesord, og hadde sitt liv i denne verden. Men slik går det også med alle dem som *tilsynelatende* var en kristen, men i sitt hjerte allikevel var fremmede for Jesus. (Matt. 7, 2223).

Her trenger vi å prøve oss selv dag for dag om vi er i troen (2. Kor. 13, 5). Men her skal vi også finne *troens visshet i løftene*, og med apostlene gle oss over at vi har navnet vårt skrevet i Himmelten, ja, at vi har vår freller og stedfortreder der!

*«Er mitt navn skrevet der
i din bok Herre kjær?
Der hvor dine står tegnet
er mitt navn skrevet der?»*

Kven er rettferdig for Gud?

(Rom. 10. Kap.)

Paulus fortel her at han går med eit ynskje i hjarta, og har ei stadig bøn til Gud, at dei må bli frelse. I kap. 9, 1 - fg. fortel han at hjarta hans bar ei stor sorg og ein verk som aldri tryt, så han kunne ynskja at han sjølv var banstøytt bort frå Kristus om folket hans kunne bli frelst ved det.

Kjenner du til denne sorg og verk i hjarta, ein verk som aldri tryt eller held opp? Og skaper den bøn til Gud i ditt hjarta?

Kven er det så Paulus tenkjer på, og har denne verk for og ynskje og bøn for i sitt hjarta? Han seier sjølv at det er for brørne mine, frendane etter kjøtet. Det vil for det første seia, hans åndelege brør — Guds eige utvalde folk. Men det vil også seia brørne etter kjøtet, slekningane hans og landet og folket hans — Israels folk.

Eg og du har også disse to slag folk. Først våre åndelege brør, Guds utvalde folk ved trua på Jesus, dei mange som kallar seg med Jesu Kristi namn — kristne. Men me har også eit folk som er vårt etter kjøtet, våre slekningar og vårt norske folk. Eg skulle ynskja at Gud kunne skapa litt av den same verk, det same ynskje og bøn til Gud, i våre hjarto — ein verk som aldri tryt — *at dei må bli frelse!*

Paulus hadde mykje godt å seia om sitt folk. I kap. 9, 4-fg. seier han om dei: For dei er Isralittar, dei har barnekåret og herleddomen og paktene og lovgjevinga og gudstestesta og lovnadene, deira er fedrane og frå dei er Kristus komen etter kjøtet, han som er Gud over alle ting, velsigna i all æva. Og i Rom. 10, 2 gjev han dei det vitnemålet at dei er nidkjære for Gud.

Til tross for alt dette bar Paulus på den frykt, den stadig verk i hjarta, at dei var ikkje frelse. Det var hans stadige bøn til Gud at dei måtte bli frelse. Korleis trur du det står til

med vårt folk, både dei som vedkjenner seg kristennamnet og dei som ikkje gjer det?

Kva var det som skapte denne frykt, verk og bøn hjå Paulus: Jau, det kom av at han såg dei i lyset frå Guds ord, han såg dei slik Gud såg på dei. Og det er det einaste som også kan vekkja oss opp, slik at me ser både oss sjølv og dei andre med Guds auga, ut frå Guds heilagdom, slik me ser det i Guds ord.

Det var serleg to ting som overtyda Paulus om at dei ikkje var frelse. For det første at dei kjende ikkje Guds rettferd, og difor gav dei seg ikkje inn under den. Og beviset for det var at dei framleis streva med å grunna si eiga rettferd.

Dei fleste menneske er vel klar over at Gud krev rettferd for å kunna møta Gud, for at eit menneske kan bli frelst og salig. Det visste også jødefolket. Men dei kjende ikkje til at det finst to ulike slag rettferd. Og det same gjer mange menneske også i vår tid. Kva er så skilnaden på eiga rettferd og på Guds rettferd?

Eiga rettferd

Det viser Jesus oss i likninga om farisearen og tollaren i templet. Luk. 18, 9-fg.) Farisearen söke Gud ved seg sjølv, tollaren derimot sökte den Gud som er syndarar nådig.

Dette sermerker alltid den som søker eiga rettferd, at han søker Gud ved seg sjølv, strevar med å bli slik at han kan bli godkjent som ein rett kristen overfor Gud og overfor menneske. Dette søker dei å oppnå ved gjerningar, ved lydnad mot Gud og hans ord, ved å avstå frå synda og gjera det som er rett og godt, ved å forandra og forbedra livet sitt. Andre har erfare at dette maktar dei ikkje ved eiga hjelp. Dei reknar med at det er Gud

som må virka det, og så bed dei om kraft og hjelp til å leva som ein rett kristen, reknar med at Guds nåde og evangelium skal ha ein slik innverknad på dei att livet deira blir rett for Gud, så dei kan tru at Guds nåde og frelse også tilhøyrer dei.

Forkynner ein evangeliet for ein slik, vil du oftast få til svar: Eg tvilar ikkje på Gud og evangeliet, det veit eg og det trur eg, men du veit ikkje korleis eg er, eg kan ikkje tru at det gjeld meg, slik som eg er. Ikkje har eg syndserkjenning nok, og ikkje får eg det til å tru, og ikkje har eg den rette nød og ikkje det rette sinn. Du krinsar om deg sjølv og strevar med deg sjølv, på same vis som jødefolket — sjølv om formene kan vera ulike, er ånda og eigenrettferda den same. Årsaka er at hjarta ditt kjenner ikkje Guds rettferd og gir seg ikkje inn under den, difor strevar du med deg sjølv for å grunna di eiga rettferd.

Guds rettferd

Kva er det som skil Guds rettferd frå vår eiga rettferd? Det er ganske enkelt at den har Gud sjølv gjort, då han sende sin eigen Son til jorda. Jesus er Guds rettferd, Guds frelse for ei syndig og fortapt menneskeslekt. Det står skrive at det er Guds verk at me er i Kristus Jesus, han som er vorte oss til visdom og rettferd og helging og utløysing frå Gud (1. Kor. 1, 30). Jesus er det einaste menneske som er funne rettferdig og fullkommen for Gud, og som har livt slik som Gud har behag i her på jorda. Det gjorde han ikkje for sin eigen del, men i staden for oss, for å frelsa oss. Det står om han at han er enden på lova, til rettferd for kvar den som trur (vers 4.) Skrifta lærer at han kan fullkommen frelsa *dei som kjem til Gud ved han* (Hebr. 7, 25).

Jødefolket, Paulus sine brør og frendar etter kjøtet, si store ulukka var at dei kjende ikkje Jesus og kom ikkje til Gud ved han, men tenkte at dei skulle vinna fram ved seg sjølv og sine eigne gjerningar og ved det Gud virka

i dei. Dei heldt seg til det Moses skreiv om *den rettferda som kjem av lova*: Det menneske som gjer desse ting skal leva ved dei. Og lova krev det fullkomne.

I dette kap. i Rom. 10 skriv apostelen om *den rettferda som kjem av tru*. Sjå vers 6 og fg. Den rettferda treng du ikkje fara opp i himmelen for å henta ned, eller ned i avgrunnen for å henta opp, for den er deg nær, den er *komen ned*. Men kva seier ho? Ordet er deg nær, i munnen din og i hjarta ditt — det er trua sitt ord, det som me forkynner. Jesus er trua sitt opphav og fullending (Hebr. 12, 1 - fg.) Guds rettferd kan åleine bli vår ved trua på Jesus, den kjem til oss ved ordet om Jesus og det Jesus er og har gjort i staden for oss.

Korleis blir Guds rettferd vår?

Som me høyrd kjem den til oss ved Ordet, trua sitt ord som me forkynner, og ved trua på det evangeliet Gud forkynner om Jesus. For sannar du med munnen din at Jesus er Herre, og trur du i *hjarta ditt* at Gud vekte han opp frå dei døde, så skal du verta frelst. *For med hjarta trur ein til rettferd, og med munnen sannar ein til frelse.*

Dette fortel oss at to ting må til for å bli frelst. For det første at hjarta trur det Ordet forkynner om Jesus og den rettferd Gud har gitt oss i han, at hjarta set lit til Jesus og evangeliet om han, forlet seg på det og gir seg inn under det. Me blir rettferdigjort ved trua på Jesus, og her er det ingen forskjell, alle har synda og vantar æra for Gud, og me blir rettferdigjort utfortent, av nåde, ved utløysinga i Jesus Kristus (Rom. 3, 24). Sidan me er rettferdigjorde av trua, har me fred Gud ved vår Herre Jesus Kristus, han som me og ved trua har fenge tilgjenge ved til den nåden som me står i, og me rosar oss av von om Guds herlegdom (Rom. 5, 1—2).

Det andre som må til for å bli frelst, det er at me med munnen vedkjenner oss Jesus og trua på han. Sjå vers 10. Der står at

vedkjenninga er nødvendig til frelse. Men den er også nødvendig for å bli bevarte i trua på Jesus, både for oss sjølv og for andre truande. Vedkjenninga av Jesus og trua på han er også eit godt våpen i kampen for å vinna sjelene for Jesus. Diskusjon er eit mykje dårleg middel, og endar som oftast med at du kjenner deg tom og åndsforleten i sjela. Men eit vitnemål om Jesus, eit ord om han, det har ei merkeleg åndsmakt med seg.

For Skrifta seier at ingen som trur på han skal koma til skammar. For det er ingen forskjell på jøde og grekar, dei har alle same Herre, og han er rik nok for alle som kallar på han. For *kvar ein* som kallar på Herrens namn, skal verta frelst.

Vidare ser me at forkynninga av Guds ord, troens ord, er mykje viktig. For korleis kan dei kalla på ein som dei ikkje trur på? og korleis kan dei tru der dei ikkje har høyrt? og korleis kan dei høyra utan at det er ein som forkynner? Og korleis kan dei forkynna utan at dei vert utsende?

Så ser me då at *trua kjem av forkynninga, og forkynninga ved Kristi ord.*

Kom til meg og hør, så skal sjela di leva, seier Herrens ord ein annan stad.

Amund Lid.

Vranglære

Om vranglære sier Skriften: For disse tjener ikke vår Herre Jesus Kristus men sin egen buk, og ved sin søte tale og fagre ord dårer de de enfoldige hjerter.

Vranglære er et uhyggeligt ord som ingen liker å bære, men likevel ligger det nær for oss alle å komme inn i den gaten hvor vranglæren hersker. Den grove og tydelige vranglære er ikke så vanskelig å se, men den som kommer med sot tale og fagre ord, som nevnt ovenfor, er ikke god å se og den dårer de enfoldige hjerter. Denne siste er meget van-

skelig å se, derfor blir den ofte utelatt når der tales og skrives om vranglære. Legg merke til uttrykket Paulus bruker *Sot tale*. Det er tale som smaker godt og virker gode følelser, og hvem tenker på at dette kan være falsk og dårende tale. Det er denslags tale folk i dag vil ha, for jo mere stemningen kommer opp dess bedre. Og det brukes mange midler i vår tid for å få stemningen opp, og hvem tror at slike ting kan føre vill. En forkynner av den sorten som ikke får stemningen opp, han vil folk ikke høre hvor sant det enn er det han forkynner.

Mye av denne følelsesforkynnelsen blir kalt for åndsforkynnelse, og det er ikke minst deri faren ligger. Ved slik forkynnelse er det det gamle menneske som blir oppbygget, og det fører folk inn i religiøsitet, og ikke til sant gudsliv. Og det verste er at det ser ut for å nytte lite med advarsler, for i Rom. 16, 17, som dette er tatt fra, står det: *Gå av veien for dem.* Dette ordet har vært til stor hjelp for meg mange ganger og i forskjellige forhold.

Så skal vi nevne en annen vranglære, eller skal vi kalle det en avvei, begge ord kan være dekkende. Det tales mye om at det er troen på Jesus som frelser, men lite om at *der finnes en død og en levende tro på Jesus.*

Blir alle som tror på Jesus frelst, da blir det ingen liten flokk, men det blir mange. Vi har jo en masse mennesker som holder for sant alt det Jesus gjorde, de tviler ikke på Bibelen, og mange vitner at de tror på Jesus, uten at de er klar over at de lever i en død tro. I Johs. 8, 31 — 32 leser vi om at Jesus talte til en flokk jøder som trodde på ham. De anerkjente og trodde at Jesus var Messias, og bekjente det for folket, men ved å legge merke til Jesu samtal med dem ser vi at det bare var en forstandens tro. Jesus sa like ut at dere har djevelen til far. (Johs. 8, 44). Det samme ser vi fra Ap.gj. 8, 12 - fg. der Filip forkynte evangeliet, og mange trodde og lot seg døpe til Jesu navn, men først da Paulus kom og ba for dem og la hendene på dem fikk

de den Hellige Ånd og den levende tro.

Her kommer vranglæren inn, når der ikke blir gjort forskjell på død og levende tro, og de som ikke har fått den Hellige Ånd blir kalt rette og gode kristne. Her er faren stor for oss alle. Også de som hadde en levende tro på Jesus kan bli tilbake til en død tro og en forstandens tro ved vranglære. Se bare på galaterne i Galaterbrevet.

Nå tenker jeg spørsmålet kommer fra mange ærlige sjeler: Kan du vise meg hvorledes jeg kan bli viss på om jeg har en levende tro på Jesus?

Da vil jeg først vise til Jesu ord til de jøder som trodde på ham, da han forsøkte å lede dem frem til en levende tro på Jesus. Dersom I blir i mitt ord, da er I i sannhet mine disipler, og I skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre eder (Johs. 8, 31—32).

Vi mennesker har så stor tilbøyelighet til å sette lit til oss selv, og til å søke etter bevis på vår tro hos oss selv, i vår egen følelse eller opplevelse eller andre ting, derfor leder Jesus oss alltid til Ordet. Beviset og grunnen til vår tro finnes bare i Ordet, og ved Ordet og Ånden blir den levende tro på Jesus overført til våre hjerter. I Hebr. 12 står det at *Jesus er troens opphav og fullendelse*. Det vil si at bare ordet om Jesus skaper troen i våre hjerter. Troen kommer til oss ved troens ord, står det i Rom. 10, 6fg. Men rettferdigheten

av tro sier så: — Ordet er deg nær, i din munn og ditt hjerte, det er troens ord det som vi forkynner, for dersom du med munn bekjenner at Jesus er Herre, og i ditt hjerte tror at Gud oppvakte ham fra de døde, da skal du bli frelst, for med hjertet tror en til rettferdighet, og med munnen bekjenner en til frelse.

For Skriften sier: Hver den som tror på ham, skal ikke bli til skamme. For der er jo ingen forskjell på jøde og greker, de har alle den samme Herre, som er rik nok for alle som påkaller ham, for hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst. Hvorledes kan de påkalle en som de ikke tror på? og hvorledes kan de tro der de ikke har hødr? og hvorledes kan de høre uten at det er noen som forkynner? og hvorledes kan de forkynne uten at de blir utsendt? som skrevet er: Hvor fagre deres føtter er som forkynner fred som bærer godt budskap! Men ikke alle var lydige mot evangeliet. For Esaias sier: Herrel! hvem trodde vel det han hørte av oss? *Så kommer da troen av forkynnelsen, og forkynnelsen ved Kristi ord.*

Her hjelper det ikke med menneskelige ord. Vi forsøker med ord, men det er bare den Hellige Ånd som ved Guds ord kan føre et menneske til en levende tro på Jesus.

Ole Rolfsnes.

En rett syndsbekjennelse

Av Rosenius

«Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så at han forlater syndene og renser oss fra all urettferdighet». (1. Joh. 1, 9).

Paulus sier her: Dersom vi bekjenner våre synder. Vi ser lett av sammenhengen hva

han mener med å bekjenne vår synd. Han har talt om dem som vandrer i mørket, de som sier at de ikke har noen synd og på den måten bedrar seg selv. Da stiller han dette som motstykke: Men dersom vi bekjenner våre synder —.

Han mener altså ikke her en utvorts syndsbekjennelse. Her er spørsmål om en stakkars, bekymret synder. Men det er forskjell på bekymring.

Det er de som bekjenner synden med en viss bekymring, men likevel vandrer i synden. Det ser vi på kong Saul. Han sier jo til Gud at han har overtrådt Herrens befaling og bud, men han søkte aldri en hel forlikelse med Gud

På samme måte er det med kong Farao når han sier: «Jeg har syndet mot eders Gud og mot eder» (2. Mos. 10, 16). Men bekjennelsen kom bare av at han var blitt forskrekket av sykdommen. Kain bekjente også at hans synd var større enn at den kunne forlates, men han gikk bort fra Herrens åsyn og søkte ikke hans nåde. Og Judas utbrøt jo i bitter smerte «Jeg har syndet og forrådt uskyldig blod.»

Av dette ser vi at til en rett syndsbekjennelse hører en hel omvendelse ved Guds Ånds arbeid i hjertet. Synden blir en forbrytelse mot Gud, den bedrøver oss slik at vi må utøse vårt hjerte for Gud, bekjenne vår synd og be om nåde.

Mang en syndens trell bekjenner sin synd med bitter smerte, men det er bare av redsel for syndens følger. Det er ikke synden selv, som en forbrytelse mot Gud, som bedrøver ham. Han har heller ikke noen trang etter å komme i samfunn med Gud. Det er bare en forgående følelse av smerte over synden han føler. Derfor blir han også fremdeles syndens trell.

Skal en kunne bekjenne synden rett, må Guds røst ha truffet og vekket opp samvitigheten og kastet sjelen under Guds rettferdige dom. Men synderen må også ha håp om at Gud forbarmer seg, og derfor søker han nåde. Den som ikke kjenner til nåden, men bare til synd og straff, kommer ikke til Gud. Skal en bekjenne, må en ha en gnist av tro.

Så lenge Adam og Eva bare kjente synden og dommen, flyktet de fra Gud. Slik var det også en tid med David. Han holdt seg på av-

stand fra Gud og ville ikke bekjenne synden. Men til slutt sier han «Jeg vil bekjenne mine misgjerninger for Herren. Og du tok bort min syndeskuld» (Salme 32)

Den som vil se hvordan en rett syndsbekjennelse er, kan lese Salme 51. Vi stanser bare ved et par ting der :

På tross av at David har gjort stor synd mot Urias og voldt stor forargelse blant mennesker, er det liksom han går forbi dette med menneskene og bryter ut: «Mot deg alene har jeg gjort.»

For det annet er det ikke bare de grove jeg syndet, og hva ondt er i dine øyne, har utslag av synden som bedrøver ham, men han ser med smerte på selve den onde natur og fordervelsen i sitt vesen er det aller viktigste

Hvis en bare ser på noen av syndens uslag, men overser synden i hjertet, blir en aldri fortapt og blir derfor heller aldri frigjort og salig i Kristus. Derfor er dette det viktigste i all syndserkjennelse at en kjenner hjertets fordervelse: den forferdelige forakt for Gud, sikkerhet, vanTro, hardhet, hykleri og all ondskap. Da vil vår erkjennelse svare til Guds egen beskrivelse av hjertet som ondt og det mest bedragelige av alt.

Når en opplever dette, synes en ikke at Ordet dom er for hard, tvert imot finner en ikke noen ord som sier hvor ille det i virkeligheten er. —

Ja, men jeg kjenner ikke synden, for jeg er så hard og lettsindig, sier du. Ja, men nettopp det å være så sikker, hard og lettsindig er en stor ondskap. Det er selve kilden til all søynd. Det er hjertets ondskap du nå kjenner. Og dette er nødvendig. Men jeg er ikke sønderknust, ydmyk og angrende, tvert imot bare sikker, hard og lettsindig, sier du videre. Ja, det er sant at du er slik, og denne fordervelse må du *kjenne*, og det må bli grusomt og forferdelig for deg.

Men for dem som bekjenner denne forferdelige syndefullhet, gjelder det trøstefulle tillegget Gud er trofast og rettferdig, så han for-

som vi har på nynorsk i sangboken - nr. 260.

Jeg velger her å ha den slik den finnes i
Fredsbudet nr. 4 — 1870 :

Mit Hvilested

Hjertens Jesus, i dit hjerte
er saa godt at gjemme sig;
Uden dig er idel Smerte,
Ingeting fornøier mig;
Men derinde vil jeg være,
gjemme mig for all Allarm,
Dig, min Jesu, elske, ære,
i din kjærlighet gaa varm.

I din kjærlighed, o Jesus,
er saa godt at være til,
Ligge udi Faderskjødet,
bedre jeg ei ønske vil !
I din nåde vaage, sove,
i din naade gaa og staa,
I din naade bede, love,
vandre, leve dø ogsaa.

Uden dig kan jeg ei trives,
uden Dig er intet vel,
Uden dig kan aldrig gives
stadig Ro for Krop og Sjel.
Men i dine Naadearme
er et fast og sikkert Slot:
Skjøndt det ofte om mig larmer,
jeg hos dig dog sover godt.

Av Dr. A. C. Rustrøm
(fra sions harpe nr. 48 ..

Asbjørn Hjorthaug.

Fra våre åndelige fedre

II.

Som nevnt tidligere var Rutstrøm en omstridt og forfulgt prest i Stockholm. Han sto nær herrnutene (brødremenigheten — pietister) og han var sangforfatter. Han gav ut «Sions nya Sånger» og her finner vi en sang